

Доближихъ се до него тихо, но то пакъ не ме забеляза. Неочакваниятъ гласъ го стресна и то, уплашено, изви глава. Познахъ го: то бѣше едно съседско момче, ученикъ, отъ махаленското училище.

— Ти защо не си на училище? — извикахъ азъ.

Както лежеше върху товара си, детето почна бързо да се оправдава:

— Азъ питахъ учителя, господине. Той ми разреши, да отида за дърва на Балкана. Азъ нѣмамъ татко, майка ми е болна и слаба, нѣма кой да ни донесе дърва, нѣмаме пари и да си купимъ... А стана студено...

Бедното дете продължаваше да се оправдава, но азъ го спрѣхъ.

— Защо не станешъ?

— Не мога, г-не, товарътъ е тежъкъ.

— Ами защо си натоварилъ толкова много, та не можешъ да станешъ?

— Когато натоварихъ горе дървата, бѣха по-леки; сега се уморихъ и ми натежахъ. Пъкъ и гладенъ съмъ.

Разбрахъ неволята на бедното дете. Прималяло отъ гладъ и умора, то не можеше да вдигне товара, който по-рано носило леко.

Повдигнахъ му товара, и то се изправи на краката си. Извадихъ отъ джоба си нѣколко бонбона и му ги подадохъ. То ги пое съ треперещата си ржка и лакомо ги засмука. Една слаба усмивка озари измъченото му лице.

— Хайде—казахъ му—още малко и ще си отидешъ.

— Сбогомъ, г-не, ти си добъръ човѣкъ, — тихо прошепна детето вмѣсто благодарность.

Раздѣлихме се. Момчето пое къмъ града, а азъ продължихъ разходката си изъ ливадитѣ. Картината, която видѣхъ, ме смути. Презъ всичкото време една мисль стоеше будна въ съзнанието ми и не ми даваше спокойствие: мисльта за човѣшкитѣ страдания. . .

Ант. Христовъ

